

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 sierpnia 2021 roku

Strona powodowa (...) S.A. V. (...) w W. domagała się zapłaty od pozwanego G. K. kwoty 2997,89 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2560,70 złotych od dnia 14 lutego 2019 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 437,19 złotych od dnia 22 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty. Ponadto domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podał, iż w dniu 14 kwietnia 2017 roku w sklepie (...) przy ul. (...) w N. pozwany dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kasy fiskalnej, pieniędzy, 8 sztuk kapsli T. P. oraz 20 biletów (...), działając na szkodę P. (...). Za powyższy czyn pozwany został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu II wydziału Karnego w sprawie do sygn.. akt II K 1125/17 z dnia 29 sierpnia 2018 roku.

Powoda z poszkodowanym łączyła umowa ubezpieczenia mienia. Z tytułu powyższej szkody powód wypłacił poszkodowanemu w dniu 16 maja 2017 roku odszkodowanie w kwocie 2997,89 złotych. Wysokość odszkodowania została ustalona na podstawie faktury VAT nr (...) dokumentującej wartość skradzionej kasy fiskalnej oraz dokumentacji wskazującej wysokość skradzionej gotówki oraz środków obrotowych.

Uzasadniając podstawę prawną powód powołał się na art. 828 1 k.c.

W dniu 23 listopada 2020 roku Referendarz Sadu Rejonowego w Nowym Sączu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 141).

Na skutek niemożności doręczenia pozwanemu odpisu pozwu oraz nakazu zapłaty, zarządzono doręczenie w trybie art. 139 1 § 1 k.p.c., a następnie na wniosek strony powodowej ustanowiono dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu kuratora w osobie adw. K. M. (k. 179).

W dniu 1.07.2021 roku kurator pozwanego złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc w pierwszej kolejności o odrzucenie pozwu oraz przyznanie na rzecz kuratora kosztów pełnienia funkcji kuratora.

W uzasadnieniu stanowiska kurator pozwanego wskazał, iż wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2018 roku w sprawie do sygn.. II K 1125/17 Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w pkt II orzekł od G. K. obowiązek naprawienia szkody na rzecz P. (...)w N. poprzez zapłatę kwoty 3.806,84 zł. Zdarzenie będące źródłem szkody jest tożsame ze zdarzeniem skutkującym wypłatą przez stronę powodową odszkodowania do P. (...)w kwocie 1997,89 złotych. Skoro zatem roszczenie regresowe dotyczy tego samego zdarzenia i tej samej szkody, do naprawienia której pozwany został zobowiązany na mocy wyroku karnego to roszczenie powoda jest nieuzasadnione i w świetle art. 199 § 2 k.p.c. pozew winien zostać odrzucony. Powołał się przy tym kurator na orzeczenie Sądu Najwyższego pod sygn.. IV CSK 597/17. Na tej podstawie kurator wskazał, iż powód winien uzyskać tytuł wykonawczy w drodze nadania klauzuli wykonalności z zaznaczeniem przejścia uprawnień na powoda pkt II wyroku w sprawie II K 1125/17.

W pismach pełnomocnik powoda i kurator nie domagali się przeprowadzenia rozprawy, sprawa została rozpoznana w trybie art. 148¹ § 1 k.p.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2017 roku w sklepie (...) przy ul. (...) w N. pozwany G. K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kasy fiskalnej, pieniędzy, 8 sztuk kapsli T. P. oraz 20 biletów MPK, działając na szkodę (...) Spółem. Za powyższy czyn pozwany został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu II Wydziału Karnego w sprawie

do sygn.. akt II K 1125/17 z dnia 29 sierpnia 2018 roku. W pkt II wyroku na mocy art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł pozwanemu G. K. obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. (...) w N. kwoty 3806,84 złotych.

Dowód: kopia wyroku karnego – k. 42-44

Powoda z poszkodowanym łączyła umowa ubezpieczenia mienia z okresem ubezpieczenia od 1.01.2017 roku do 31.12.2017 roku. Z tytułu powyższej szkody powód wypłacił poszkodowanemu w dniu 16 maja 2017 roku odszkodowanie w kwocie łącznej 2997,89 złotych (2560,70 zł oraz 437,19 zł). Wysokość odszkodowania została ustalona na podstawie faktury VAT nr (...) dokumentującej wartość skradzionej kasy fiskalnej oraz dokumentacji wskazującej wysokość skradzionej gotówki oraz środków obrotowych.

Dowód: kopia polisy seria (...) –A nr (...), wniosek, spis rzeczy objętych ochroną – k. 45-99, zgłoszenie szkody, decyzja z dnia 15.05.2017 roku – k. 120, faktura – k. 109, dowody przelewu odszkodowania – k. 124-125,

Pismem z dnia 17 stycznia 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz kwoty 2560,70 złotych w terminie 21 dni. Wezwanie nie zostało przez pozwanego odebrane. Pismem z dnia 1.07.2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty dodatkowo kwoty 437,19 zł w terminie 30 dni. Również i tego wezwania pozwany nie odebrał.

Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 126-128, 132-134.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez stronę powodową, które obrazowały niesporny stan faktyczny. Wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez kuratora pozwanego. Spór ogniskował się wokół kwestii prawnych wynikających z bezspornego między stronami stanu faktycznego.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie, zaś zarzuty podniesione w sprzeciwie od nakazu zapłaty są niezasadne, w tym w szczególności zarzut powagi rzeczy osądzonej.

Zgodnie z art. 199 § pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Kwestię prawnokarnego obowiązku naprawienia szkody w kontekście powagi rzeczy osądzonej wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8.04.2015 r. (V CSK 379/14, LEX nr 1677143), w którym wskazał, że „ Res iudicata odnosi się tylko do tych orzeczeń, które „osądzają” sprawę, a więc merytorycznych orzeczeń rozstrzygających sporny między stronami występującymi w określonych rolach procesowych stosunek prawny w oparciu o określoną podstawę faktyczną i prawną. Przedmiotowe granice powagi rzeczy osądzonej wyznacza przedmiot rozstrzygnięcia sądu w związku z podstawą tego rozstrzygnięcia. Czym innym jest przesłanka powagi rzeczy osądzonej, o której mowa w art. 366 k.p.c., a czym innym dająca się zauważyć na tle przepisów prawa cywilnego i karnego, kwestia możliwości występowania pochodzących od sądu karnego i cywilnego sądowych tytułów egzekucyjnych dotyczących obowiązku naprawienia tej samej szkody wyrządzonej przestępstwem oraz kwestia wpływu istnienia wcześniejszego prawomocnego wyroku karnego orzekającego o tego rodzaju środku probacyjnym na możliwość dochodzenia przez pokrzywdzonego naprawienia szkody w odrębnym postępowaniu cywilnym.”

Z powyższego wynika, że przedmiot niniejszego postępowania nie jest objęty powagą rzeczy osądzonej, a obowiązek naprawienia szkody orzeczony względem pozwanego w pkt II wyroku Sądu Rejonowego z dnia 29.08.2018 r. w sprawie II K 1125/17 jest środkiem karnym niezależnym od roszczenia, którego można odrębnie dochodzić w procesie cywilnym. Co więcej wskazać należy, iż powód (...) S.A. nie było stroną postępowania karnego w sprawie II K 1125/17 skutkiem czego nie można uznać, że postępowanie w tym przypadku toczy się pomiędzy tymi samymi stronami,

co do których zapadło już prawomocne orzeczenie sądowe. Brak zatem w ocenie Sądu przesłanki prawomocnego rozstrzygnięcia pomiędzy tymi samymi stronami, co czyni zarzut powagi rzeczy osądzonej chybionym.

Prawdą jest przy tym, że odszkodowanie zasądzone przez Sąd karny dotyczy w istocie tego samego zdarzenia wywołującego szkodę i nakazuje pozwanemu naprawienie tej samej szkody, którą na podstawie umowy ubezpieczenia naprawił powód. Mamy w tym przypadku jednak do czynienia z różnymi podstawami odpowiedzialności za to samo zdarzenie z różnych podstaw prawnych. Pozwany był zobowiązany do naprawienia szkody na rzecz P. (...) na podstawie odpowiedzialności deliktowej, zaś ubezpieczyciel na podstawie umowy ubezpieczenia. W sytuacji gdy powód spełnił świadczenie z umowy ubezpieczenia, ma prawo dochodzić od pozwanego zapłaty na swoją rzecz jako od sprawcy szkody i nie ma obowiązku podejmowania próby uzyskania klauzuli w trybie 788 k.p.c. na pkt II wyroku w sprawie II K 1125/17. Ponadto wskazać należy, iż stan faktyczny w sprawie Sądu Najwyższego IV CSK 597/17 przytoczonej przez kuratora w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, był odmienny gdyż dotyczył uprawnienia samego pokrzywdzonego, a nie osoby trzeciej jaką w tym przypadku jest ubezpieczyciel.

Podsumowując, brak jest podstaw do przyjęcia, że zachodzą między stronami niniejszego postępowania przesłanki powagi rzeczy osądzonej, stąd nie zachodzi podstawa do odrzucenia pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z czym Sąd odmówił odrzucenia pozwu o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Powód swoje roszczenie opierał na podstawie art. 828 § 1 k.c. w związku z art. 415 k.c. wskazując, że spełnił świadczenie na rzecz ubezpieczonego w związku z przywłaszczeniem przedmiotów i pieniędzy.

Zgodnie z art. 828 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania; jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że na gruncie niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że pozwany jest odpowiedzialny za szkodę, której doznał ubezpieczający P. (...) W myśl bowiem art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Jak zostało zaś ustalone w sprawie, pozwany dokonał zaboru w celu przywłaszczenia przedmiotów za co został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu rejonowego w NS w sprawie II K 1125/17 za popełnienie przestępstwa z art. 281 kk. Jak zaś stanowi art. 11 k.p.c., ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Tym samym pozwany jest osobą trzecią w rozumieniu art. 828 § 1 k.c. odpowiedzialną za szkodę w postaci utraty przez ubezpieczonego przedmiotów przez niego przywłaszczonych i to do wysokości wypłaconego odszkodowania, którego zresztą kurator pozwanego nie kwestionował. Z kolei powód na podstawie art. 828 § 1 k.c. nabył z mocy prawa roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę (pозwanym) do wysokości zapłaconego odszkodowania.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną w pozwie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od poszczególnych kwot wypłaconych przez powoda poszkodowanemu od dat określonych w wezwaniach do zapłaty o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono jak w punkcie III wyroku na zasadzie art. 98 k.p.c. zgodnie z którą powodowi należy się zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu. Na koszty złożyły się koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 900 złotych, opłata od pozwu w kwocie 200 złotych, zaliczka na wynagrodzenie kuratora w kwocie 360 złotych oraz koszty prób doręczeń w kwocie 176,28 zł. Łącznie koszty należne powodowi wyniosły 1636,28 złotych.

Sędzia Agnieszka Poręba

Z/

1. Odnotować uzasadnienie, (od 7-31 sierpnia 2021 roku urlop s. referenta)
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć kuratorowi,
3. K.. 14 dni.

N., dnia 9 września 2021 roku

Sędzia Agnieszka Poręba